

POSTANOWIENIE

Dnia 3 października 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Adam Roch

w sprawie **J.S.**

skazanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i inne

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 3 października 2024 r.

wniosku skazanego o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym

wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 20 kwietnia 2023 roku

w sprawie o sygn. II AKa 279/22, utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego

w Szczecinie z dnia 24 czerwca 2022 roku w sprawie o sygn. III K 328/21

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

postanowił:

1. odmówić przyjęcia wniosku skazanego J.S. o wznowienie postępowania z powodu jego oczywistej bezzasadności,

2. kosztami sądowymi postępowania wznowieniowego obciążyć Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 20 maja 2024 r. J.S. wniósł o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 20 kwietnia 2023 roku w sprawie o sygn. II AKa 279/22, utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 24 czerwca 2022 roku w sprawie o sygn. III K 328/21. W treści pisma wnioskujący wskazał na poczynione

zarówno w toku postępowania przygotowawczego jak i sądowego uchybienia, które doprowadziły do jego niesłusznego skazania.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Wniosek jest oczywiście bezzasadny w rozumieniu art. 545 § 3 k.p.k. Powyższy przepis nakłada na sąd obowiązek przeprowadzenia kontroli wniosku o wznowienie postępowania pochodzącego od podmiotu nieprofesjonalnego pod kątem tego czy nie jest on oczywiście bezzasadny. Kontrola ta ma charakter *quasi* formalny, co oznacza, że w jej toku nie dochodzi do merytorycznego rozpoznania wniosku, ani też do badania jego zasadności pod kątem ewentualnych podstaw wznowienia, ale do wstępnego przeanalizowania jego treści w celu ustalenia możliwości skutecznego złożenia tego pisma. Wniosek, który jest bezzasadny w stopniu oczywistym, musi spotkać się z odmową przyjęcia bez wzywania do usunięcia braków formalnych. Oczywista bezzasadność wniosku o wznowienie postępowania to taka, która nie wymaga szczególnego badania, jest widoczna „na pierwszy rzut oka”, jest niewątpliwa i wniosek obiektywnie nie może doprowadzić do wzruszenia prawomocnego orzeczenia (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dni: 25 września 2015 r., II KO 49/15, OSNKW 2016/1/5; 6 października 2015 r., V KO 56/15, LEX nr 3530681).

W złożonym przez J.S. wniosku brak jest argumentacji choćby potencjalnie wpisującej się w podstawy wznowienia. Na tle prezentowanej przez skazanego argumentacji wypada zaznaczyć, że jego niezadowolenie z oceny materiału dowodowego, bądź akcentowanych uchybień mających zaistnieć w postępowaniu przygotowawczym i sądowym nie mogą stanowić podstawy do wznowienia postępowania sądowego. Podkreślić bowiem trzeba, że postępowanie wznowieniowe nie stanowi powtórzenia postępowania apelacyjnego i nie jest swego rodzaju „trzecią instancją”, mającą służyć kolejnemu weryfikowaniu poprawności orzeczeń zapadłych w sądach pierwszej i drugiej instancji. Tym bardziej niezasadne na tym etapie jest odwoływanie się do uchybień w postępowaniu przygotowawczym, albowiem te mogły zostać poddane ocenie w toku właściwego postępowania jurysdykcyjnego. Wznowienie postępowania może

nastąpić wyłącznie w ściśle określonych przez ustawodawcę podstawach. Takich jednak we wniosku nie wskazano.

W oparciu o powyższe stwierdzić zatem trzeba, że zmaterializowały się przewidziane w art. 545 § 3 k.p.k. podstawy do odmowy przyjęcia wniosku o wznowienie jako oczywiście bezzasadnego, bez wzywania wnioskodawcy do uzupełnienia jego braków formalnych, takich jak niesporządzenie go przez adwokata i brak opłaty. Wobec faktu odbywania przez skazanego długoletniej kary pozbawienia wolności, kosztami postępowania obciążono Skarb Państwa.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

WB.

[ms]